

Arrest

nr. 101 937 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk is verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 december 2012 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2013.

Gezien de beschikking van 15 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet die bij beschikking van 17 april 2013 is ingetrokken wegens materiële vergissing.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet schrijven voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Er werd geen nota en geen administratief dossier ingediend.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ambtshalve vast dat de verzoekende partij niet getuigt van het rechtens vereiste belang.

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van voormelde wet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis gesteld of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen.

Met toepassing van hetzelfde artikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

2.2 Ter terechtzitting betoogt de raadvrouw van verzoekende partij dat wel degelijk binnen de termijn van 8 dagen de griffie in kennis is gesteld of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. Zij meent dat de termijn van 8 dagen pas begint te lopen vanaf de ontvangst van de beschikking door de verzoekende partij.

2.3 Artikel 39/81, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.”

Uit de stukken van de rechtspleging blijkt dat de griffie een beschikking met de vraag “om de griffie in kennis te stellen of u al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen” op 11 februari 2013 aangetekend heeft verstuurd naar de door de verzoekende partij gekozen woonplaats, met name E.C., Gallifortlei 180, 2100 Antwerpen-Deurne. Dit is de gekozen woonplaats zoals opgegeven in het verzoekschrift.

Met toepassing van artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet beschikt de verzoekende partij over een termijn van acht dagen vanaf de kennisgeving van de beschikking. Naar analogie met het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 2° van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geacht deze aangetekende brief ten laatste op 14 februari 2013 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de termijn blijkens voornoemde bepaling begint te lopen. Derhalve was 22 februari 2013 de uiterste datum waarop de verzoekende partij de griffie in kennis kon stellen of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. De Raad stelt vast dat de kennisgeving door de verzoekende partij slechts werd ingediend op 1 maart 2013 – hetgeen niet wordt betwist door de verzoekende partij - en derhalve niet binnen de vooropgestelde termijn van acht dagen die met de kennisgeving van de beschikking was ingegaan.

De Raad wijst erop dat het door artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet ingestelde vermoeden van gebrek aan het vereiste belang een onweerlegbaar vermoeden is, dat enkel buiten werking kan worden gesteld in geval de betrokkene overmacht of onoverkomelijke dwaling bewijst (cf. RvS 8 november 2008, nr. 137 049 en RvS 19 mei 2009, nr. 193 441). “Indien de verzoekende partij nalaat om binnen de toegekende termijn van acht dagen te antwoorden, dan wordt zij geacht geen belang meer te tonen voor de procedure.”, wetsontwerp 24 december 2012 (Amendementen), Parl.St. Kamer 2012-2013, nr. 53-2572/002, 7.

Verzoekende partij betwist ter terechtzitting de laattijdigheid van haar kennisgeving aan de griffie. Zij meent dat deze kennisgeving, ingediend op 1 maart 2013, weldegelijk tijdig is ingediend, nu zij de beschikking op 22 februari 2013 heeft afgehaald en dus pas op die datum heeft ontvangen van de postdiensten. Met deze uiteenzetting voert zij met betrekking tot het niet tijdig indienen van de kennisgeving dat zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen echter geenszins enige overmacht of een onoverkomelijke dwaling aan, laat staan dat zij zulks bewijst. Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting uitgaat van een verkeerde berekeningswijze van de termijn. In tegenstelling tot wat zij beweert, is de in artikel 39/81, vierde lid van de

vreemdelingenwet vastgelegde termijn van acht dagen niet beginnen lopen op 22 februari 2013, dag van de beweerde ontvangstname van de beschikking, maar op 14 februari 2013, zijnde de derde werkdag die volgde op 11 februari 2013, de dag waarop de aangetekende brief waarin de verzoekende partij gevraagd werd de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen, werd verstuurd. Bij nazicht in E-tracker van bpost blijkt overigens dat de zending reeds aangeboden werd op 12 februari 2013 op de door haar gekozen woonplaats. Zoals artikel 39/57, § 2, 2° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt, begint de termijn te lopen vanaf die derde werkdag, en ook in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt uitdrukkelijk aangegeven dat in dit geval die derde werkdag tevens de eerste dag is van de (beroeps)termijn die de kennisgeving doet lopen (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen (II), *Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 53 0772/001, 17). Zodoende is de in voornoemd artikel 39/81, vierde lid bepaalde termijn van acht dagen beginnen lopen op 14 februari 2013, om te eindigen op 22 februari 2013, de laatst nuttige dag waarop de verzoekende partij haar kennisgeving van het gegeven dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen, kon indienen.

2.4 Ter terechtzitting betoogt de raadvrouw van verzoekende partij vervolgens dat, gelet op het *in casu* ontbreken van een nota met opmerkingen en zelfs een administratief dossier, haar geen beschikking mocht worden verzonden met de vraag of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Zonder nota of stukken neergelegd door verwerende partij kan zij immers niet nuttig repliceren.

Uit de lezing van artikel 39/81, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de griffie de beschikking zendt zodra het nuttig is, samen met "*desgevallend*" een afschrift van de nota met opmerkingen en tevens de verzoekende partij in kennis stelt van de (al of niet) neerlegging ter griffie van het administratief dossier. Uit de lezing van voormelde bepalingen blijkt bijgevolg niet dat de griffie geen beschikking kan of mag verzenden indien de verwerende partij heeft nagelaten de nota met opmerkingen en/of het administratief dossier neer te leggen ter griffie. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat uit voormelde bepalingen blijkt dat verzoekende partij kan opteren om geen synthesememorie in te dienen. Niets weerhoudt verwerende partij ervan om, indien zij van mening is dat zij 'niet nuttig kan repliceren' ervoor te kiezen om geen synthesememorie neer te leggen. Deze keuze dient verzoekende partij evenwel tijdig ter kennis te brengen aan de griffie. Verzoekende partij beschikt over een termijn van acht dagen vanaf de kennisgeving van de beschikking om de griffie in kennis te stellen van haar keuze om al dan niet een synthesememorie neer te leggen. Zoals hierboven reeds uiteengezet heeft verzoekende partij nagelaten haar keuze, om geen synthesememorie in te dienen, binnen de wettelijke termijn van 8 dagen en dus tijdig ter kennis te brengen aan de griffie.

2.5 De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een het beroep waarvan de kennisgeving (of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen) niet binnen de door de wet bepaalde termijn is ingediend toch ten gronde behandelen aangezien artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet in de vaststelling van het ontbreken van het vereiste belang.

Verzoekende partij voert ter terechtzitting geen tegenbewijs aan waaruit overmacht zou kunnen blijken. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, R.W., 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

2.6 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet meer getuigt van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan het vereiste belang.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN